

Verslag van de zitting over mentorschap van mijn moeder 1 augustus 2018, gedeeld op Facebook 3 augustus met meer dan 80 mooie reacties van meelevende mensen.

zitting mentorschap voor mijn moeder

1 augustus 2018 was de zitting in de rechtbank in Den Haag over mijn aanvraag voor mentorschap van mijn moeder. Marthe viel op het station in Utrecht, ving zichzelf op met haar hand, die nu heel erg zeer deed. Ze voelde het ook als een verbinding met de pijn van mijn moeder, de afwijzing van mijn vader en mijn broer, die allebei een advocaat meenamen naar de rechtbank. Ik had geen advocaat. Toen ik hoorde dat Marthe niet mee naar binnen mocht, twijfelde ik of ik nog wel naar binnen wilde gaan. Toch maar besloten om het wel te doen, dan had ik in ieder geval alles gedaan wat ik kon.

In een koude en afschuwelijke sfeer, hoefden mijn vader en broer met hun twee advocaten geen enkele moeite doen om de vrouwelijke rechter te overtuigen dat mijn moeder goed wordt verzorgd en ik geen mentor moest worden van mijn moeder.

Ik zat alleen tegenover 4 mannen die het roerend met elkaar eens waren, zonder elkaar ooit gezien te hebben. De rechter had in het begin nog wel wat belangstelling, maar liet meteen al merken dat ze de brieven die ik had gestuurd teveel vond om te lezen.

De ene na de andere leugen werd verteld. Mijn vader zei dat hij zich had verzet om mijn moeder op de gesloten afdeling te laten plaatsen. Hij heeft het zelf in gang gezet en zei tegen mij dat de enige reden van overplaatsing was om het bezoek van mij en mijn twee huisgenoten drastisch te beperken. We mogen sinds 27 maart nog maar 3 dagen in de week drie uur komen. Mijn moeder kreeg 7 dagen in de week 8 uur is 56 uur aandacht en zorg en nu nog maar 9 uur in de week. Mijn moeder zou zwaar dement zijn! Als ik zei dat iets niet klopte, kreeg ik al snel te horen van de rechter dat ik mijn mond moest houden.

Ik had samen met Marthe en Erik nog twee nachten hard doorgewerkt aan 10 korte video's van mijn moeder, zelfs de ondertiteling was gelukt. Maar de rechter had geen interesse. Ik zei: 'Dat zegt alles, mijn moeder mag er niet bij zijn, ze wordt niet gezien en gehoord'. Ze stelde zelfs mijn vader de vraag of hij geen mentor wilde worden. Daar zou mijn vader nog over nadenken.

De advocaat van mijn vader zei heel bot: Ook al had ik 100 kinderen, ik zou alle beslissingen nemen over mijn vrouw. Hoe kan een (je) vrouw nou 100 kinderen krijgen, wat een botte opmerking, ze weten niet meer wat ze zeggen. De advocaat zei ook nog dat mijn moeder dement is en geen geheugen heeft, en goed verzorgd wordt. Ik zei: Je hebt haar nooit gezien, dan kan je dat niet zeggen. De rechter meteen eroverheen, ik heb uw moeder ook niet gezien. Ik zei: Dan kan je ook niet oordelen. Wat een afschuwelijke koude en harde antwoorden en ongevoelige sfeer.

Mijn moeder mocht er van mijn vader niet bij zijn. Het voelt totaal zinloos om zo zonder mijn moeder over haar te praten.

Ik begon te huilen, mijn vader praatte er dwars doorheen, vertelde dat hij zo'n goed contact met zijn vrouw had. Ik zei, ze praat niet, het gaat helemaal niet goed met haar. Jullie zeggen maar dat het goed gaat, terwijl ze elke dag zegt: *Ik kan niet meer*.

Ik ben naar de gang gegaan en heb de afschuwelijke hardheid en kou eruit gehuild en geschreeuwd. Een aardige bode kwam met een glaasje water aan. Ik had haar iets verteld van het drama wat ik meemaak met mijn moeder in een verzorgingshuis en mijn vader daar niets over wil weten.

Marthe, Erik en Reinier, een vriend van ons zaten op de gang. Marthe heeft me heel erg gesteund en zei dat ze het heel fijn vond dat ik huilde en schreeuwde. Ik kon laten horen, voelen en zien wat er met mijn moeder gebeurt echt vreselijk is, hard en onverschillig, afschuwelijk en onmenselijk. Ik ben heel blij dat ik me niet heb ingehouden om op te komen voor mijn moeder en alle mensen die eenzaam aan het lijden zijn.

De bode die het glaasje water had gebracht zei tegen de rechter dat ik mijn emoties even had geuit en nu weer terugkwam. Ik werd volkomen genegeerd, de zitting werd afgesloten en over twee weken is een uitspraak, maar dat het een afwijzing wordt, is nu al duidelijk.

7 advocaten

We hebben op dit moment 7 advocaten!

- 3 advocaten voor de aanklacht tegen ons van het overlijden van mijn zus.
- 2 advocaten zijn bezig met bezwaar aantekenen tegen een nota van € 2655 die we kregen van de GGZ, de crisisdienst die bij ons langskwam in de politiecel, na onze aanhouding vanwege het overlijden van mijn zus. Ze waren onder de indruk van ons verhaal en zeiden tegen mij bij het weggaan, dat wij geen last meer van hen zouden hebben. Toen kwam een paar maanden later een nota van € 2655. Omdat wij een hoog eigen risico hebben van onze ziektekostenverzekering, moesten we alledrie ons eigen risico van 3 x € 885 betalen.
- Een advocaat heeft 14 juni een sommatie heeft gestuurd naar het verzorgingshuis waar mijn moeder zit om de bezoekenregeling op te heffen.
- En een advocaat die ons helpt met de sociale dienst, waar Marthe en Erik een uitkering hebben aangevraagd, na het overlijden van Jeannette hebben we haar uitkering niet meer, waar we van leefden.

De bijstand heeft geen zin om ons als woongroep serieus te nemen en proberen ons steeds uit elkaar te halen. Dat we al 10 jaar geen uitkering hebben en alleen van de uitkering van Jeannette hebben geleefd en 5 jaar met subsidie muzikale projecten hebben gedaan op scholen, kinderdagverblijven en verzorgingshuizen krijgen we al bijna niet verteld.

Marthe moest een aantal weken geleden ineens alleen op gesprek, terwijl ze meekwam met Erik. Ik mocht er niet bij zijn. Maar dat hebben we niet geaccepteerd en uiteindelijk gezorgd dat er met Marthe een afspraak gemaakt zou worden per mail en we met ons drieën naar het gesprek van Erik gingen.

Maar dat werd al snel hard en Erik ging door de spanningen op alleen, zoals ik dat noem. Ik ben weggegaan en Marthe ging mee. Even later kwam ook Erik naar buiten. Hij zag het toch ook niet zitten om alleen te praten. Een goed les in je niet uit elkaar laten trekken. We hebben een klacht ingediend, die erkend werd als onjuist handelen.

Maar daarna werd het door de telefoon weer net zo grimmig. Marthe en Erik moesten bij een volgend gesprek alleen komen. We kwamen er net doorheen en konden gelukkig onze advocaat bellen, het bleek dat een advocaat niet geweigerd kan worden. Ineens kwamen er weer normale antwoorden. Vandaag een aangetekende (!) brief voor twee afspraken van Marthe en Erik, allebei apart opgeroepen, twee uur na elkaar.

We hebben een fijn gesprek gehad met de advocaat. Hij wilde een herkeuring aanvragen, omdat de belastbaarheid is afgenomen en we erg onder druk staan, bij mijn moeder in het verzorgingshuis. In oktober is een ruit van de voordeur ingetrapt. 2 mei drie flesjes bier door het raam gegooid, één flesje lag in de huiskamer, een geluid als van een granaat, twee ruiten gebarsten. Gelukkig dekt de verzekering de schade. 28 juli nog een keer een flesje bier tegen de voorruit, die het gelukkig heeft gehouden, vandalisme, waarschijnlijk niet tegen ons gericht.

Naar mijn moeder

Na de spanningen van de bijstand en de heftige ervaring in de rechtbank, had ik bijna geen moed meer om naar mijn moeder te gaan. Mijn moeder was heel blij om ons te zien en wilde graag naar buiten. In de tuin gezeten, nadat we naar binnen waren gegaan, wilde ze weer naar buiten. Om geen tijd te verliezen heb ik in een afgelegen hoekje in de tuin, haar voeten vastgehouden en ingesmeerd, wat ik anders altijd op haar kamer doe. Daarna naar binnen kwam ze tot rust in de stoel en hebben we haar naar bed gebracht. Het lopen ging wonderbaarlijk goed, op haar nieuwe witte veganistische sandalen, met kurk, die we voor haar hadden gekocht. Marthe en ik hebben ze ook in (vooral 's avonds) lichtgevende felle kleuren geel en roze.

Ik heb gezongen voor mijn moeder, ook toen ze in bed lag en elkaars hand vastgehouden. Ze zei dat ze dacht ik aan het huilen was toen ik zong, ik zei dat ik dat een mooi compliment vond! Toen ik bij haar bed zat en zong, hoorden we ineens veel meeuwen, het leek wel alsof ze op de hoge tonen afkwamen.

Marthe heeft erg mooie foto's en filmpjes gemaakt. Ongelooflijk wat een mooie ervaring. We hebben het gevoel dat de zitting meer heeft geholpen, dan we beseffen. ook al weten we al bijna zeker dat het verzoek om mentor wordt afgewezen.

Er is een ander niveau waar het gaat om liefde en goed intenties.

We weten niet hoe, maar wel dat we veel meer verbonden zijn met elkaar dan we meestal beseffen. Ook al was mijn moeder niet bij de zitting, mijn huilen en uiten van verdriet en pijn heeft haar ook weer verder geholpen, het is voelbaar, wat een mooi proces om mee te mogen maken.

We zitten met ons vieren in de zon in de tuin van het verzorgingshuis. Mijn moeder vertelde dat ze het eigenlijk niet kan accepteren dat ze niet meer thuis is. Ik zeg dan dat ik het ook vreselijk vind en het zo niet zou willen. Heel fijn dat we daar steeds over kunnen blijven praten. Ik heb dat vertrouwen jaren lang opgebouwd en ben heel blij dat ik 30 jaar geleden begonnen ben om de enorme knoop waar ik in het gezin en in de maatschappij in zat te ontwarren.

Er kwamen meer dan 80 mooie reacties en opmerkingen

Clasina Helaas konden ook deze mensen niet met een open hart naar jou kijken. Ik vrees dat dat maar weinig mensen kunnen. Jouw verschijning alleen al voelt voor hen zo anders en daarom zo bedreigend dat ze met rationalisaties zich beschermen en jou buiten spel zetten. Jouw mooie verbinding met het goddelijke met de liefde is voor hen totaal onzichtbaar. Het is alsof jij Russisch spreekt voor hen.

Maargoed dat jij toch echt alles gedaan hebt wat in je vermogen ligt om je moeder op een aardse manier te steunen. Je kunt jezelf niets verwijten. Je mag de aardse strijd nu loslaten. Dit is een muur waar jij niet doorheen kunt komen. Als dit het is dan is dit het. Geef het over aan God.

Vanuit de ziel bezien is dit de rol die jullie allen moeten spelen. Hoe erg het ook is om je moeder zo te zien lijden(en geloof mij ik weet er alles van!!!!), haar ziel is vrij en in liefde. Dit is waar jullie het mee moeten doen. Bereik en steun haar via andere kanalen. Prijs jezelf gelukkig dat jij daar weet van hebt! 💜

Leonoor ja **Clasina** zo is het. Alles laten gebeuren en doen wat we doen en kunnen doen. We blijven mijn moeder opzoeken en geven niet op. Ik heb een diep bewustwordingsproces meegemaakt en in 2000 op een middag op een A4 gezet. <http://www.contactmuziek.nl/bewustwordingsproces.html> Grappig dat Russisch, ik heb iets met Russisch en vertel vaak aan Marthe dat ik graag zing zoals een Russische moeder voor haar baby (of moeder in min geval) zingt. ❤️

Sjoertje Stuur zo'n filmpje naar die rechter, hopelijk worden ze dan wakker. Heel veel sterkte en liefs. Ze kunnen jullie alles afpakken, maar onthoud dat ze jullie ziel nooit zullen krijgen, en dat is het allerbelangrijkste xxx

Clasina Als je goed leest had ze ter voorbereiding een aantal filmpjes mee maar de rechter weigerde er naar te kijken!

Clasina een advocaat zou dat kunnen verkrijgen, of een bezoek aan moeder door de rechter...ik vrees een beetje dat de rechter haar beeld gevormd heeft op basis van de informatie die ze van de advocaten van de tegenpartij heeft verkregen...dat wordt nu heel moeilijk om dat beeld nog te wijzigen...het is mogelijk, heb het zelf ook voorgehad, maar daar gaat tijd overheen en goede juridische bijstand in eerste instantie...logica is er niet te vinden in de rechtspraak voor een leek, een advocaat weet wat hij moet pleiten...

Bartke Ja, dat denk ik ook... want ondanks het feit dat jullie al zeven advocaten hebben, krijg ik toch de indruk dat er bij deze zaak geen advocaat van jullie aanwezig was. Of begrijp ik dat verkeerd? Rechtspraak is een raar ding... met een algemeen gevoel voor rechtvaardigheid heeft het soms weinig te maken...

Leonoor Bartke ja ik had geen advocaat en hoewel Marthe samen met mij drie keer in de week drie uur bij mijn moeder is, mocht Marthe niet mee naar binnen, moest ze in de gang wachten samen met mijn andere huisgenoot Erik een vriend van ons. Ik zag het eigenlijk niet zitten om naar binnen te gaan.

Achteraf helemaal te begrijpen, ik werd opgewacht door 4 mannen die met elkaar in een hoek zaten en ik moest alleen aan de andere tafel gaan zitten met tegenover ons de rechter en iemand die alles wat er op de computer vastlegde.

Het ging er heel koud en onverschillig aan toe, totaal geen respect en al helemaal niet voor mijn moeder. Over haar werd gesproken op een manier waar je koud van wordt. Ze had geen geheugen was dement, herinnert zich niet meer of iemand geweest is. Niets over wat ik had geschreven dat ze het moeilijk heeft, eenzaam is en het niet meer aankan: 'Ik kan niet meer' roept ze al jaren!

Els heb ik nu goed begrepen dat je zonder advocaat naar de zitting bent gegaan ? de tegenpartij was daar met twee advocaten ? de rechtbank is een harde wereld, daar is liefde van geen tel, daar dien je andere troeven uit te spelen...hun regels volgen...die van de wetgeving...een advocaat had deze zitting grondig moeten voorbereiden en uitspelen...naar een mens wordt niet geluisterd, naar het menselijke evenmin...toch zeker niet op dit ogenblik...spijtig dat het zo moeten lopen is...ook erg energieslopend hoeveel andere zaken met advocaten jullie lopen hebben.

Frans Polman Helaas, raar maar waar. Als Leonoor zelf ook een advocaat in de hand had genomen, was de uitkomst mogelijk anders geweest. Maar de tegenpartij had wel overwicht met twee advocaten gehad, een nare situatie.

Petra Altijd een eigen advocaat mee nemen,..

Bartke Ja...

Leonoor Ja Els dat zou je allemaal denken, maar het blijkt toch ook anders te zijn. Het blijft om mijn moeder gaan. Zij wordt nog steeds sterker en blijft zacht en lief, dat is het wonder. Ik word ook zachter, omdat ik dat ook wil en het dan alleen maar interessant vind. Hoe ver kom je als je je hart blijft volgen. Dat is nieuw en al helemaal om dat met ons drieën te doen.

We hebben het ook nog heel moeilijk met Erik, die meer op mijn broer en vader lijkt dan we alledrie dachten. Daardoor maken we thuis ook veel mee wat ons bewust maakt hoe met ego, agressie, hardheid, gevoelloosheid, afsluiten om te gaan. Dat echt zien, herkennen, aanwijzen is een heel moeilijk iets, maar de moeite waard. Want daar gaat het wel om, blijf of word je menselijk, of word je hard.

Mijn vader en broer worden steeds onaardiger en harder. Ik ben vooral blij dat het naar buiten en naar boven komt. Elke keer denk ik heel wat nieuws te ervaren en dan begrijp ik weer dat het het topje van de bekende ijsberg is, in dit geval een echte ijsberg, heel koud. 😊

Marthe zegt en herkent dat ook steeds meer in alles wat ik doe in contact, zomaar op straat of met mensen die we al jaren kennen, dat maakt niet uit, dat ik het onzichtbare zichtbaar maak. Dat is wat ik al heel lang wilde, Ik was als kind altijd de eerste die huilde, zwak was, dacht ik. Ik heb daar heel erg onder geleden, gevoelig zijn, het woord overgevoelig was het ergste wat er over mij gezegd kon worden, het voelde als een naald in mijn lichaam. De pijnlijkste 'beschuldiging', ik vreesde de ergste 'waarheid' die ik over mij gezegd kon worden. Ik wilde grip krijgen op dat gevoel van onmacht, als het verstand (bij de ander, maar ok bij jezelf) overheerst, je gevoel er niet meer lijkt te zijn of zou mogen zijn.

Energie krijg je ook door dingen echt door te maken en dat is nieuw om dat met drie mensen samen te doen. Ik heb een diep eenzaam proces doorgemaakt vanaf dat ik 35 jaar en overspannen thuis zat. Ik was inderdaad alleen, we hebben geen advocaat gevonden die het zag zitten of bereid was te helpen. Maar misschien kunnen wij allemaal niet weten wat er moet gebeuren, de engelen zijn ook bezig, er is veel meer dan wij weten, ook weer een topje van de ijsberg, maar dan de leuke berg.

Ik dacht ook dat de afwijzing het ergste zou zijn, maar eerlijk gezegd was ik daar niet mee bezig. Het ging er alleen maar om dat we iets moesten doen, en dit was nu wat we konden doen. Ik heb me geuit, ben niet afgevoerd of in de psychiatrie neergezet en mijn moeder laat steeds zien dat ze verder wil.

Hoe meer wij delen en hoe meer ik ook mijn tranen laat zien, hoe blijer mijn moeder wordt. Zij voelt ook dat het ergens over gaat, zinvol is en haar helpt. Ze krijgt van mij altijd eerlijke antwoorden en bevestiging als ze weer mooie reacties geeft.

Marthe vindt het echt heel fijn dat ik huil en is dat ook duidelijk blijven herhalen en de bode kon daar wel wat mee en had ook sympathie naar mij, omdat ik met haar van tevoren even had gepraat en haar cultuur hielp daar ook bij, ze was waarschijnlijk van Antilliaanse afkomst en keek niet raar, was niet geschrokken.

Ze zei het is goed dat je je geuit hebt en een man die aan kwam lopen die bij de rechtbank werkte, wilde mij afremmen, maar die vrouw liet non verbaal merken en zei dat later ook dat het goed was om je te uiten. Uiteindelijk zei die man het ook, nadat ik weer helemaal rustig was, welwaar, maar ik heb hem daar ook nog voor bedankt, positieve bekrachtiging heet dat in de psychologie.

Ik zei deze week, dat het misschien daarom wel zo droog blijft, we huilen niet meer. de wolken kunnen net meer huilen. We hebben echt overal onze klacht neergelegd en tot nu alleen begrip gekregen en/of doorsturen naar een ander 'loket'.

Els ik bedoelde ook helemaal niet dat jij hard hoefde te worden, wel dat je je moet sterken en hun spelregels moet kennen... Spijtig dat je geen advocaat gevonden hebt om de belangen van je moeder te verdedigen, want daar geloof ik heilig in dat jij dat doet, het probleem is de rechter daarvan overtuigen...roddels hebben zo hun uitwerking, ik heb eenzelfde situatie doorgemaakt met mijn kinderen en een ex-man die zich wou wreken om het feit dat ik na zeven jaar mishandeling bij hem ben opgestapt...hij heeft daar zijn eigen kinderen voor misbruikt, van 1998 tot 2004 zijn vier van mijn kinderen mij afgenomen geweest, onterecht, op basis van leugens...ik was zelf de kluts kwijt, had dit niet zien afkomen, omdat heel mijn leven in het teken van mijn kinderen stond...advokaten hebben mij vooral uitgelegd hoe het gerechtelijk spel in elkaar zit, kan mij er nog ongelofelijk boos om maken hoe onrechtvaardig dat rechtstelsel werkt...

Ik ben altijd recht in mijn schoenen blijven staan en ben blijven vechten voor de terugkeer van mijn kinderen...op een bepaald moment zijn er toch inzichten gekomen, leugens blijven niet werken, de waarheid wint het altijd van de leugen...de jeugdrechter heeft in een open zitting zijn excuses aangeboden aan mij, wat ik op zich knap vind voor een man in zijn positie, er zijn er niet velen die hem dat na zullen doen...op dat moment zaten we op dezelfde golflengte en was de communicatie van hart tot hart op een menselijke manier...ik weet dus dat het mogelijk is, wanneer je je laat omringen door de juiste mensen en de engelen en de machten en de krachten die komen tussen voor zover dat goed voor je is...

In dit leven is het toch de bedoeling dat je het vooralsnog zelf doet, de engelen doen sowieso hun ding...veel moed nog in jullie strijd om rechtvaardigheid...ik blijf jullie steunen...

Leonoor Els Dank je wel voor je openhartigheid en je bemoedigende verhaal. Wat verschrikkelijk wat je hebt meegemaakt. Je laat zien dat opkomen voor jezelf en je kinderen altijd het beste is wat je kan doen in het leven. Wat een grove wereld leven we nog! Excuses van de jeugdrechter waren balsem voor de ziel denk ik. Hoe lang heb je je kinderen weer terug?

Annemiek Huilen werkt helend en zuiverend. Het geeft weer ruimte voor nieuwe dingen. Sterkte

Petra Ik zou in hoger beroep gaan! Wat een achterlijke rechter! 😡

Dennis Zal je zien dat de rechter een kennis van je vader is....

Petra Ja dit klopt niet,.. Daarom zei ik a. Leonoor je moet in hoger beroep gaan. Wat een monster

Leonoor Petra ja monsters zitten overal, vroeger onder je bed en nu in de rechtbank. 😊 Ben benieuwd hoe ze dat gaat formuleren, maar er was geen vraag voor wie ze was.

Leonoor Dennis Ik kan niet alles delen, ik stuur wel even een pb.

Peter Ik zou zeker in hoger beroep gaan Leonoor wat betreft het mentorschap. Die rechter lijkt partijdig te zijn. Dit klopt niet. Goed dat je je hebt geuit. Ik hoop dat jullie met al die zaken er niet financieel aan onderdoor gaan. Heel veel sterkte!

Petra het feit dat ze een partijdige rechter heeft gehad, die heel slecht heeft gehandeld. Werkt in het voordeel van **Leonoor**.

Bartke Oei... appeltje eitje? Dat weet ik niet. Maar met een advocaat die echt warm loopt voor deze zaak zou het moeten kunnen lukken!
Ik vraag me af, hoe is die dementieverklaring tot stand gekomen en valt daar nog aan te morrelen?

Leonoor Ja **Peter** dank je, dat ben ik ook van plan. We krijgen de kosten vergoed in die zijn alleen een eigen bijdrage en dat is (goed) te doen.
Dank je **Petra** en **Bartke**. Ja die dementie verklaring is al 18 jaar geleden gebeurd en nu heeft mijn vader ook bij de rechter gezegd dat het op de gesloten afdeling

plaatsen alleen maar was om een einde te maken aan het veel veel bezoeken (dan hij, het is echt alleen een prestigieuze kwestie, hij vond het onverdraaglijk dat ik (meer) invloed zou hebben op mijn moeder (dan hij). ❤️

Bartke 18 jaar geleden al? Jeetje, dat klinkt als een soort machtsgreep van je vader, in een periode dat ze heel kwetsbaar was. Wat erg... Wat was dan de diagnose?

Petra Leonoor 🤔 je vader moet toch beter weten? Ik begrijp hem echt niet. Zou voor hem ook n grote zorg minder zijn. Waarom is hij zo gemeen? 😞

Leonoor **Bartke** en **Petra** de diagnose was 18 jaar geleden: bekend met dementie. Mijn vader heeft het jaren ontkend, als ik hem erop aansprak dat hij mijn moeder dement verklaarde. Hij zei dan: 'Nee hoor dat zeg ik niet'. Nee hij zei: 'Je weet hoe mijn moeder is.....', als ze iets deed wat hij niet leuk of verkeerd vond. Hij noemde het woord dement niet. Ik ben dat wel gaan doen. Ik las in het rapport dat ons nog net heeft kunnen bereiken dat alle klopte wat ik had gevoeld, mijn moeder was dement verklaard en dat werd voor haar verborgen gehouden. In het verzorgingshuis is dat ook taboe, de arts zegt: 'Ik zeg dat niet tegen je moeder' en het hoofd van de afdeling: 'Als iemand dat wel doet zeg ik er iets van'.

Ik ben 6 jaar geleden het woord dement in gaan brengen en daar steeds met mijn moeder over gaan praten dat ze dat over haar denken, om haar weerbaar te maken. Elke dag heb ik het woord dement wel gebruikt in de gesprekken, later toen ik niet meer mocht komen en alleen nog telefonisch contact had. Ik zei, verander de t van dement maar in een s:

Het is niet dement, maar de mens

Mijn vader gedoogde het, maar vond het verschrikkelijk dat ik elke avond 10 of 20 minuten met mijn moeder sprak door de telefoon. Zij was er toen fysiek en geestelijk slechter aan toe dan nu, ook omdat ze nog statines, cholesterolverlagers (eiwit afbraak, spierafbraak en hersenafbraak, dementie staat als bijwerking en suikerziekte ook!), waar ze heel zwak en moe van werd en de hele dag in slaap viel. Ik heb heel hard gewerkt om haar daaruit te krijgen en na een hevige ruzie is tot mijn stomme verbazing mijn vader (en de huisarts) gestopt met de statines.

We hebben een paar weken geleden in het rapport van het indicatie bureau kunnen lezen dat mijn moeder al 18 jaar geleden dement was verklaard, waarschijnlijk na een operatie stent in haar hals is geplaatst. En acute pancreatitis, alvleesklier was beschadigd, en korte tijd niets meer kunnen zien in één oog, een gevaarlijke situatie. 7 jaar gebruik van de statines. We hebben het nog net kunnen lezen, voordat mijn vader erachter kwam en het Zorgindicatie bureau heeft laten zeggen dat er een informatielek was geweest en wij geen informatie hadden mogen ontvangen.

Maar wij waren hem net voor. Helaas was de post bij hem terecht gekomen, doordat in de mail mijn adresgegevens alleen als plaatje zichtbaar waren, waar je op moest klikken. Daarom naar het verzorgingshuis opgestuurd en mijn vader opent de post en wist waar wij mee bezig waren. Dat is nu ongeveer een maand geleden.

Mijn vader wilde nooit het waarom van mijn moeders handelen weten, liever dement laten verklaren. Dan kon hij zelf ook onaanspreekbaar blijven. De beerput moest dicht blijven.

Dat heb ik ook met mijn overleden zus meegemaakt die ik 18 jaar geleden ben gaan opzoeken, nadat we jaar in een woongroep met alleen vrouwen hadden gewoond, die (seksuele) relaties hadden met vrouwen, waar ik heel ongelukkig was. Er werd alleen over werk gepraat.

Ik was thuis en gaf vioolles, de andere drie vrouwen waren met carrière maken bezig. Ik vond het verschrikkelijk. Maar had daar nog geen woorden voor. Ik was 24-30 jaar.

Toen de woongroep stopte, omdat één van ons (oorspronkelijk een vriendin van mij) met een vriendin wilde gaan samenwonen. Ik ben toen samen met Gerda toch gaan samenwonen, met wie ik een relatie had (dus niet die vriendin met wie ik in de woongroep met mijn zus woonde). Zij had mij seksueel misbruikt en ik ben daar mee gestopt, omdat zij bleef zeggen dat ze van mij hield, had ik geen ander antwoord dan gaan samenwonen om de vrijblijvendheid te doorbreken. .

Pas later begreep ik dat het mij seksueel verschrikkelijk behandelen, haar manier van doorgeven was van wat zij had meegemaakt in haar relaties met mannen en een vrouw. Ik had geen ander antwoord dan samen te gaan wonen en zo hebben we het huis gekocht waar ik nu met Marthe en Erik woon. Achteraf bleek dat het niet mijn zus was die wilde dat ik met ons vieren ging wonen in de woongroep met vier vrouwen, maar een vriendin (die na 6 jaar weg wilde en ging samenwonen met haar vriendin)

Die vriendin had voor de woongroep bij de woongroep van mijn zus gewoond, omdat ze geen kamer had. In die woongroep had mijn zus met veel mannen en ook vrouwen seksueel contact gehad. Kortom een afschuwelijke bende. Zij was mijn enige vriendin, mijn zus had altijd heel veel vrienden. Maar zelfs mijn vriendin (die toen ik wilde praten ook geen vriendin meer bleek te zijn) heeft mijn zus afgepakt, net als mijn vader dat nu gedaan heeft met alle mensen die ik heb aangedragen om mee te praten. Ze willen niet meer met mij praten en praten nu alleen nog met mijn vader: de geestelijk verzorgster van het verzorgingshuis, de directeur, het hoofd van de afdeling.

Ik ben 18 jaar geleden toen ik uit het dal gekomen was, ondanks 12 jaar haptotherapie bij 3 mannen (met verschrikkelijke ervaringen) die een eigen opleiding hebben in Nederland. mijn zus gaan helpen toen ik me bewust werd dat ik ziek werd van alle onuitgesproken emoties, patronen van meerdere generaties lang, die die het contact bepalen. Als je niet gaat praten komt er nooit bewustzijn en geen veranderingen, stopt het elkaar pijn doen niet.

Ik ben dat wel gaan doen en daar is mijn leven door gaan veranderen. Ik was eerst doodsbang, bij de 3 haptotherapeut was ik drijfnaat van het zweet, alsof ik gezwommen had. Hij bleek uiteindelijk na 8 jaar niet te vertrouwen, dus klopte mijn angst, hij bleef zelf onkwetsbaar. Maar ik had geen andere keuze, ik moest al blij zijn dat er iemand was die het zag zitten om mij te willen helpen.

Toen ik hem na 7 jaar één keer mocht aanraken na drie jaar daarover gepraat te hebben, viel hij meteen in slaap. Ik heb ook gevraagd of hij een keer bij mij thuis wilde komen en dat is uiteindelijk ook gebeurd. Toen hij in mijn huiskamer zat in een stoel tegenover me, zoals ik 7 jaar bij hem in de parktijk had gezeten, is hij minutenlang naar mij gaan kijken en bleef kijken, hij had mij nog nooit gezien! Ik heb rustig teruggekeken. Na 5 minuten zei hij: Maar jij zit 6 lagen dieper dan ik! Dat heeft jij nooit meer herhaald en zal dat nu wel ontkennen, maar dat was het begin van mijn bevrijding en ben ik verder gegaan met hem loslaten en verder met mijn eigen praktijk met haptonomie en muziek. Daar is onze woongroep uit ontstaan: Eerst contact, dan muziek, meditatie, wat je maar zinvol vindt.

Zonder contact vaart niemand wel

Langzaam kwam ik erachter dat ik erachter dat ik niet achter, maar vóór liep. Niemand durfde te praten. Praten is eng en taboe. Dat wel doen doorbreekt angst en bleek tot mijn verbazing taboedoorbrekend.

De relatie was na een half jaar uitgegaan. Die vriendin is gaan samenwonen in Amsterdam met een Syrische man, ze heeft 2 kinderen gekregen en toen het 2e kind 1 jaar was overleden na een operatie aan haar hersentumor (niet uitgesproken en opgeloste emoties, kwaadheid). Ik ben in een diep dal terecht gekomen en ben hulp gaan zoeken, bij 3 haptotherapeuten, (mannen), wat geen hulp bleek te zijn. Ik dacht dat ik gek zou worden als ik bij een vrouw in therapie zou gaan. Ik heb op advies van de 3e therapeut 4 jaar geen contact gehad met mijn moeder, zij was de grote boosdoener volgens de therapeut. Ik heb 4 jaar contact met mijn vader gehad. Hij vond dat prima, heeft nooit enige poging gedaan om mijn moeder erbij te betrekken. Toen ik dat tegen de therapeut in wel ging doen, kwam ik alles tegen: Ik werd tegengehouden en nog eens tegengehouden.

Ik ben me rot geschrokken. Ik ben gaan vechten voor mijn leven en daarin bleek de verbinding maken met mij moeder essentieel in te zijn.

Moeders liefhebben is therapie voor de hele wereld

Daar is de echte verandering gekomen. Ik heb altijd tegen mijn vader gezegd ik ben niet tegen jou, maar wel voor mijn moeder. Dat was taboe doorbrekend. Alle negativiteit ging en gaat nog steeds naar vrouwen, moeders. Ik ben als kind dat gaan doorbreken. Mijn hele leven is dat de rode draad geworden, gebleken. De eerste herinnering als kind was mijn gedachte:

'Dit kan toch niet de bedoeling zijn?'

Ik had veel vragen en kreeg pas heel laat antwoorden, vond ik, maar ik begrijp nu wel dat je het echt aan moet kunnen. Je moet geen liefde meer willen ontvangen, maar alleen nog willen geven. Dat kan niet zonder ook liefde te hebben gekregen, of ervaren hebben wat liefde is. Dat hebben kinderen mij laten voelen, zij werden blij in het contact, daarom wist ik op een gegeven moment dat ik wel en andere niet met liefde bezig waren, wilde zijn.

Liefde is een besluit van binnenuit

Petra Leonoor, wat een verhaal,. Maar zeker de moeite waard om even te lezen,.. 🤔

Leonoor Dank je voor het lezen, vooral het woord 'even' is dan wel grappig 😊. Ik ben bezig alle prachtige reacties op dt bericht mooi in een document te zetten. Het wordt ook echt mooi, misschien wel voor een boek. Ik heb een aantal (foto)boeken geschreven, staan op onze website, ook over het contact met vlinders
<http://www.contactmuziek.nl/Contact-met-de-ziel.pdf>

Bartke Ik heb het ook even gelezen, Leonoor 😊 Wat een weg heb je achter je... ❤️

Bartke Fijn om dan iets te kunnen delen, ik heb op een bericht nog nooit zulke mooie reacties gehad, zeker ook van jou, heel bijzonder.

Daar heb ik ook hard aan gewerkt, maar het werkt, een aantal mensen eruit gezet, ook familie en mijn vader en een vrouw die betaald wordt om mijn moeder op te zoeken in mijn plaats en berichten van mij te lezen op Facebook. Als er iets negatiefs over mijn vader stond of ze dat maar even aan hem wilde melden.

Ik heb haar nog voorgesteld om contact te hebben, zij schreef dat ze daar geen behoefte aan had, wel mijn berichten willen volgen, maar geen contact willen, toen heb ik haar er ook uitgezet.

Ze wordt geprezen door mijn vader dat ze zo liefdevol met mijn moeder omgaat. Om maar niet over mij te hoeven praten zet hij zoveel mogelijk mensen ertussen. Mijn pagina is echt schoon. Ik heb het bericht met de reacties in een document gezet. Het ziet er erg mooi uit, dank je nogmaals voor je inbreng! Je achternaam Maatje is wel heel mooi in dit verband. En Bartke is ook wel grappig, de vrouwelijke naam van Bart

Bart is de kleinzoon van mijn ouders, die weer enorm wordt geprezen, hij heeft een zoon en woont in Brazilië, van zijn Braziliaanse vrouw hoor je niets, Bart lijkt op Aart (zo heet mijn broer, de vader van Bart) is de familienaam van mijn vaders kant Alle (7) oudste zonen heten Aart naar mij opa die jong is overleden. Maar helaas is het zoals jij ook schreef een bevestiging van een heel oud patroon van mannen belangrijk maken.

Petra www.eersterechtstelefoon.nl of www.strafrecht-advocaat.nl Genoeg hulp ❤️

EERSTERECHTSHULP.NL Gratis rechtshulp in uw regio & online rechtshulp

Leonoor super bedankt.

Kimberley Bij afwijzing kan je altijd nog in beroep gaan of bodemprocedure aangaan. Ik heb na een kort geding verloren te hebben gewonnen.

Veel succes en sterkte 🍀❤️

Leonoor Wow wat een mooi hoopvol voorbeeld, fijn dat delen op Facebook. ❤️ Ja ik had vandaag iemand van de NS aan de lijn; Geld terug bij vertraging. Ze zei bij een afwijzing gewoon even uitleggen dan wordt er handmatig en persoonlijk gekeken en dan komt het goed.

Toen vertelde ik dat bij ons (het woord ons, kun je ook lezen als o(h) ns (appeltje eitje) 😊) De eerst keer afwijzing als een klap binnenkwam, maar nu we weten hoe ermee om te gaan is het appeltje eitje, zoals Petra al schreef. ❤️😊

Bartke Wat betreft die vermeende dementie van je moeder, ik heb hier al eerder iets over gepost, maar ik denk dat je moeder zich bij jou en Marthe heel anders voelt en uit, dan in de (intimiderende) aanwezigheid van dokters en je vader. Een mogelijkheid zou misschien kunnen zijn om die dementie aan te vechten, maar het zou kunnen dat je moeder daarvoor niet sterk genoeg in haar schoenen staat. Zij bloeit op in jullie liefdevolle aanwezigheid, maar slaat wellicht dicht als er geoordeeld wordt over haar vermeende dementie.

Bartke Misschien ook een psychiater of psychotherapeut, gespecialiseerd in gezinsproblematiek, hierbij betrekken?

Leonoor Dank je voor je mooie reactie. Ja dat is helemaal waar. Ik heb daarom ook de zin bedacht: Bij ons is mijn moeder niet dement.

Zo schep ik ruimte voor het verschil. Maar tot nu toe worden we overal buiten gehouden, omdat iedereen de bui 😊 (daar is het huilen weer 😊) ziet hangen, hoe meer contact met ons hoe meer er veranderingen (van inzicht) kunnen komen.

Ze wordt dus wel sterker daar werken we heel erg aan, dat ze ook zonder ons zichzelf kan zijn of worden. Dat zijn natuurlijk heel langzame processen, maar mijn moeder is heel gemotiveerd, is ook al jaren aan het lijden. Ze heeft altijd last van haar rug, zegt mijn vader, maar ook dat heeft ze bij ons steeds minder. Dus dat is de intimidatie, die ik gevoeld heb in de rechtbank, dat gaat heel ver en heel diep.

Bartke Tja, je vader moet een heel moeilijke man zijn, die geheel naast zijn gevoel leeft... dat je moeder al zo lang geleden alle zelfbeschikkingsrecht verloren heeft, vind ik echt schokkend..

Leonoor **Bartke** Mijn vader zei dat hij niet alleen met mij wilde praten alleen met een derde erbij. Ik heb heel wat mensen aangedragen. Maar wie ik ook geprobeerd heb, niemand wilde met mijn vader en mij praten en ging uiteindelijk alleen nog met mijn vader praten. De dominee, het hoofd van de afdeling, de directeur, mijn vader deed er allemaal schamper over dat ik voorstelde om met hen te praten.

En nu praten ze alleen nog met hem. Hij pakt iedereen af en zet ze tegen mij op. Allemaal van een heel laag niveau. Toen ik per mail, want hij gooit de hoorn erop als ik bel, of neemt niet op, schreef dat hij zelf had gezegd dat er genoeg mediators waren, dat als hij iemand wist, ik dat prima vond. Toen schreef hij dat hij iemand had benaderd maar toen zij een mail had gezien van mij het niet zag zitten. Ik schreef terug dat een mediator altijd twee mensen moet horen, anders is het geen goede mediator.

Later schreef hij dat hij niet enthousiast was. Dat kan zijn dat hij iets te horen kreeg wat hij niet wilde horen, dat ik misschien wel positiever ben dan hij wil weten. Met een derde erbij kan mijn vader zijn gang niet meer gaan. Het klinkt steeds meer naar intimidatie.

Het is echt niet normaal hoe hard ik heb gehuild op de gang tijdens de zitting in de rechtbank. Het voelde als een verkrachting door 4 mannen, mijn vader en zijn advocaat en mijn broer me zijn advocaat, die bij elkaar aan een tafel zaten en ik apart aan een andere tafel.

Ze kwamen bij elkaar met als enige doel mij uit te schakelen. De vrouwelijke rechter liet het toe, was ook uit op een bondje met de 4 mannen en stuurde er op aan om mij uit te schakelen. Niemand heeft mijn moeder genoemd, alleen ik. Degene die alles vastlegde was ook een vrouw, maar mocht niets zeggen, alleen maar notuleren. ❤️

Bartke Schrijnend... wat een afschuwelijke situatie. Ik kan me helemaal voorstellen dat je daar volkomen overstuur van bent geraakt en daar hard om moet huilen. Maar ik denk dat dit soort situaties echt niet te handelen zijn zonder begeleiding van een advocaat. Zeker als er ook niemand anders bij mag zijn om je mentaal te steunen. Ik ben geen jurist, dus ik weet niet of dat klopt en werkelijk en wet van Meden en Perzen is, of dat hier ook opzet in het spel is. Je bent in ogen van anderen natuurlijk een excentrieke vrouw en het is in dit soort harde omgevingen ook een nadeel dat je een gevoelsmens bent. Misschien moet je het voorlopig laten rusten (er zit ook niets anders op, vrees ik) en je rustig houden... en ondertussen gaan praten met een advocaat. Niet meer alleen proberen om verandering in de zaak te brengen zonder een professional, die wel inlevingsvermogen bezit maar geen emotionele betrokkenheid heeft. Heel veel sterkte met het verwerken van deze tegenslag nog! ❤️

Leonoor Bartke Het was heel heftig, maar geen tegenslag, ook tot mijn verbazing. Maar zeker nog een tijd om op een onbewuste laag dit te verwerken. Maar ben heel 'blij' dat ik dit heb mogen ervaren en voelen. Wat ik al eerder schreef we weten nog zo weinig waarom we dingen doen, meemaken. Ik ben met het doorbreken van oude familiepatronen bezig, van meerdere generaties. De dominantie van mannen en het verschil tussen mannen en vrouwen veel groter was dan ik ooit had gedacht. Dit was een stap in het openbaar doen, Mijn vader wil niet met mij praten, mij niet tegenkomen, maar hier wel. Het voelde als een openbare verkrachting, maar dan helemaal onzichtbaar, maar wel voelbaar.

Ik ben blij dat ik iets heb kunnen uiten van jarenlang geestelijk misbruik, ondermijning, tegengehouden worden in alles. Ik voel het als mijn verantwoordelijkheid en diepe wens om wat er gebeurt, hoe het voelt zichtbaar en kenbaar te maken. Het is zo moeilijk geweest om er bij te kunnen. Ik ben nu 30 jaar bezig en heel blij dat mijn vader openlijk grove opmerkingen toelaat door zijn advocaat. En mijn broer helemaal meepraat. Ik maak zo mee, wat altijd voelbaar, maar nooit concreet werd. Hij liep heel stijf, dat was altijd al zo, maar is niet beter geworden.

Hij is 88 jaar geworden de dag voor de zitting, maar nam de telefoon niet op, toen ik hem belde. Sinds mijn moeder weggezet is in het verzorgingshuis, gaat het echt niet goed met hem. Hij heeft nooit enig besef gehad wat mijn moeder allemaal deed voor het gezin, in de communicatie en in het contact.

Mijn moeder werd door ons mijn vader en 5 kinderen uitgelachen om haar praten over brandnetels, eerlijk hout, ze was haar tijd ver vooruit. Ze stond altijd klaar zodat mijn vader zijn werk kon doen, hij maakte een enorme carrière bij de gemeente, werd uiteindelijk gemeentesecretaris in Den Haag. Het bizarre is dat de burgemeester nu bij mijn moeder op de gesloten afdeling zit. Hij is in de war, maar ik heb contact met hem. Mijn vader had geen goed woord voor hem over. Maar ook niet voor zijn eigen vrouw, het was echt heel erg. Dus wat ik nu meemaak is ook het leed waar mijn moede al 68 jaar onder geleden heeft en toch zich staande heeft kunnen houden.

Mijn moeder had ook haar eigen activiteiten nodig. Ik begrijp dat nu beter dat ze dat echt nodig had om staande te blijven. Ze was actief voor de kerk, het milieu, vrouwen voor vrede, gaf handwerkles op school, voerde actie tegen de kernwapens, voerde actie om de fosfaten uit de wasmiddelen te laten halen door de minister daarop aan te spreken, ze bracht haar liefde voor de natuur op ons over. Zij zorgde voor zachtheid, verfijning. Mijn vader blijkt veel grover en harder dan ik had gedacht. Het was de combinatie met mijn moeder die hem veel milder en beter deed overkomen, dan hij was. ❤️

Zo bleef ze overeend en actief en is ze gelukkig (in mijn ogen) sterker dan mijn vader, door haar eigenheid en geen woorden van hem over te nemen. Ze laat zich er niet onder krijgen. Maar niemand die dat ziet, toch weet iedereen het onbewust wel. Ze is al afgeschreven en dement verklaard, maar dat is ze helemaal niet en steeds minder. Ik ga door op het pad van bewustwording en merk dat alles nog steeds beter gaat, ze laat meer van zich horen en geeft aan wat ze net fijn vindt, ook fysiek wordt ze nog sterker.

Wij hebben soort Birckenstock sandalen voor haar gekocht, met een voetenbed van kurk. Ze moest even wennen, de grip met de grond was iets minder, ze gleed een beetje weg. maar door vol te houden bleef ze toch staan en toen ze ging lopen, voelde ze weer iets lichter! Ze staat ineens stil en kan weer iets beter lopen. Ik doe het zo langzaam mogelijk, zodat ze, als ze even loopt, zo bewust mogelijk alles kan voelen wat ze doet. De wonderen zijn de wereld nog niet uit. [Marthe](#) ik zijn de enigen die met haar lopen en hoeft ze niet in de stalift waar ze gilt van de pijn, omdat ze niet met haar omgaan.

[Bartke](#) Wow, ik ben diep onder de indruk van je verhaal. Dat het gewenste resultaat in juridische zin is uitgebleven, is inderdaad slechts de oppervlakte; er is zoveel meer gaande op een ander niveau... Heel mooi hoe je in het leven staat en dankbaar bent voor je ervaringen, ook al zijn ze pijnlijk. En inderdaad, jullie gezinssituatie spiegelt in feite een universeel probleem, een disharmonie van het mannelijke en het vrouwelijke...

Bartke Ja zo is het voor mijn gevoel helemaal, mooi dat je het zo verwoord als ik het voel en ervaar. Herkenning, dat valt me in alle reacties op, er is wat dat betreft geen vuiltje in de lucht op dit bericht zijn voor mijn gevoel alleen maar precies passende reacties gekomen. Heel bijzonder!!

Elly Ik lees hier met verbazing dit hele gebeuren, je kan het bijna niet geloven.

Leonor Daarom lees ik geen fictie of romans, de werkelijkheid kan niet overtroffen worden. Het is aan ons om daar steeds minder van uit balans te raken.

En dat kan omdat we met ons drieën zijn en vooral omdat Marthe en ik elkaar enorm aanvoelen en samenwerken, dag en nacht, daar zijn we heel dankbaar voor. Dat was mijn wens na 16 jaar alleen wonen en elke dag verschrikkelijk vinden om alleen te zijn. Ik heb 12 jaar in een isolement gezeten, geen vrienden, familie, met de kerst alleen zijn. Ik wilde nooit meer alleen zijn, maar had geen idee hoe ik dat voor elkaar kon krijgen, wilde wel in een woongroep wonen, maar geen woongroep sprak me aan.

Totdat ik 10-12 mensen kon begeleiden in een praktijk met haptonomie en muziek. Door na drie jaar de mensen die ik begeleidde bij elkaar te brengen en de vraag stelde wat wil je nu echt met je leven, is onze eigen woongroep begonnen. Daardoor brak er iets open, kwam er licht in mijn leven en dat is nooit meer weggegaan: Samen is altijd beter en totaal anders dan alleen, maar wel met de juiste intenties, geen ego, macht of jaloezie. Daarom raad ik iedereen aan doe zoveel mogelijk samen, samen sta je sterk, klopt echt, ook met zijn tweeën is dat al zo.

Martke ik hebben het gevoel dat onze samenwerking al heel lang is voorbereid, misschien wel meerdere levens. Ongelooflijk hoe wij elkaar aanvullen en tegelijkertijd ook hetzelfde voelen over bijna alles.

Daar hebben we 15 jaar dag en nacht aan gewerkt. Eerst iedereen drie jaar persoonlijk begeleid en in groepjes van 3-4 mensen 's avonds bij elkaar gebracht. Na drie jaar heb ik iedereen gevraagd bij elkaar te komen in mijn huiskamer. We hebben gepraat, gezongen, gelachen en gehuild en samen gegeten.

Door de vraag te (durven) stellen: *Wat willen we nu echt met ons leven?* liepen na 3 jaar in een weekend 7 van de 10 mensen weg. Marthe, Erik en later ook mijn zus bleven over. We zijn daarna twee weken op vakantie gegaan, kamperen. Mijn ouders kwamen ook een weekend in een bed & breakfast logeren en hebben we samen gegeten. We hebben 7 jaar veel contact gehad met mijn ouders. Maar het verschil was altijd al groot: Mijn moeder was heel blij met ons en nam alle moeilijkheden erbij, mijn vader nooit.

Het was niet makkelijk, we hadden het zelfs heel vaak moeilijk met elkaar. Als ik dan tegen mijn ouders heel voozichtig iets ze over onze moeilijkheden en zei dat Erik heel lastig kon zijn en mijn zus ook, zei mijn vader dat hij het allemaal maar niks vond en Erik er allang eruitgezet zou hebben.

Maar dan zei mijn moeder altijd de verrassende zin: *'Ik mag Erik wel'*. Dat heeft me zeker geholpen om door te gaan en te blijven geloven dat we niet voor niets bij elkaar waren gekomen en we erop mocht vertrouwen dat het goed was wat we aan het doen waren. We hebben heel hard gewerkt, ook om de uitkering van Erik niet meer nodig te hebben. We leefden van de WAO uitkering van mijn zus en van spaargeld. We probeerden te praten met elkaar en hebben heel veel muziek gemaakt. Ik heb mezelf en de andere drie huisgenoten twee instrumenten leren spelen uit de renaissance: de viola da gamba (een strijkinstrument) en de luit (een tokkelinstrument).

We hebben 7 dagen in week elke dag 8 uur geoefend om een goede muzikale basis te hebben en we ook konden optreden en muziekles geven. Er was veel onenigheid, vooral mijn zus was bijna nooit blij, had veel kritiek en eigenlijk altijd kwaad over alles wat we aan het doen waren. Het muziek maken werd een verbinding door alles heen. We hebben met subsidie muzikale projecte gedaan op kinderdagverblijven, scholen, verzorgingshuizen en thuis kinderen muziekles gegeven waar we met ons vieren bij waren.

<http://www.contactmuziek.nl/baby's-en-peuters.html>

<http://www.contactmuziek.nl/kinderen.html>

<http://www.contactmuziek.nl/ouderen.html>

Kinderen vonden het erg leuk om met volwassene samen te mogen werken. Ik gaf les en de andere drie hielpen. Marthe heeft veel foto's en filmpjes gemaakt die ook op onze website staan. Onwaarschijnlijk, zeker acteraf gezien wat we allemaal gedaan hebben en we met zoveel spanningen en moeilijkheden toch samen muziek konden maken.

Mijn moeder moedigde ons aan om voor oude mensen muziek te maken, omdat ze vond dat de instrumenten zo mooi zacht klonken en dacht dat oude mensen dat wel fijn zouden vinden. Ik liet iederen alijd ook even op mijn instrument een paar tonen maken, tokkelen of strijken. Mensen werden ook geraakt als we met elkaar zongen, vaal maakte ik op oude muziek onze eigen teksten. Jeannette heeft veel noten getekend met keurpotlood. Het zag er heel mooi uit.

Ik had een methode bedacht om met gekleurde noten muziek te leren lezen en spelen, waarbij de kleuren per muziekstuk verschilden, waardoor kinderen noten bleven lezen en geen kleuren. Door de kleuren zag het er heel mooi uit. Kinderen vonden het erg leuk om met de gekleurde noten te werken.

<http://www.contactmuziek.nl/bladmuziek-en-lesmateriaal.html>

We hebben zelf ook bamboefluiten leren bouwen. Ik kreeg het idee om bamboefluiten te bouwen van één toon (net als de panfluit, maar dan losse fluiten). Ieder kind (of volwassene) krijgt een eigen fluit (één toon) en met elkaar spelen we dan een lied of melodie. Je hoeft niets te kunnen, alleen op tijd je toon blazen en hoe mooier je dat doet hoe mooier het geheel wordt. Een bijzondere ervaring voor iedereen, of je nu beginner of professional bent, dat maakt net uit. Dat is het mooie van samenwerken, iedereen mag er zijn zoals zij of hij is.

Eigenlijk was het niet te doen, concentratie en rust opbrengen voor anderen, terwijl we zelf nog helmaal geen balans hadden met elkaar en vooral Erik en Jeannette met zichzelf. Marthe heeft 9 jaar leke dag gepraat over wat ze in haar leven had meegemaakt, veel artsen gezien, medicijnen geslikt, geen contact met haar ouders gevoeld. Mede door haar verhaal werd het besef groter dat de gevolgen van vaccinaties, medicijnen, als jonge vrouw het slikken van de pil, roken, drinken, seksualiteit zonder liefde, zonder contact veel groter is dan we maar enigszins beseffen.

Inmiddels wonen en werken Marthe, Erik en ik 12 jaar samen. ❤️

Mijn broer is 25 juli 2016 overleden

<http://www.contactmuziek.nl/overlijden-Jan.html>

mijn zus Jeannette is 8 juni 2017 overleden.

<http://www.contactmuziek.nl/overlijden-Jeannette.htm>

Ik heb een (foto)boek geschreven over haar afscheid.

<http://www.contactmuziek.nl/afscheid-Jeannette-een-einde-en-een-nieuw-begin.pdf>

Omdat een onbekende vervangende huisarts geen natuurlijke dood wilde vaststellen, zijn we beschuldigd van dood van mijn zus door nalatigheid, twee dagen in ene politiecel gezeten en daarna nooit meer iets gehoord.

Drie advocaten zijn nu bezig om daar duidelijkheid over te krijgen. We hebben door het grove en intimiderend optreden van de politie heel veel negativiteit over ons heen gekregen. We stonden in alle kranten en journalisten stonden voor onze deur.

Ik heb een mooi gedicht over en voor mijn zus geschreven: lieve Jeannette

<http://www.contactmuziek.nl/gedicht-lieve-Jeannette-15-juli-2018.pdf>

Bas Heel veel sterkte !!! Die onmacht ! Verschrikkelijk onrecht ! Ik kan er ook niet tegen !!!

Leonoor fijn en gelukkig kan ik nog huilen, want dat is het allerergste als je pijn gedaan wordt en je niet kan of zou mogen huilen.

Maar dat heb ik helemaal zelf moeten veroveren. Toen ik 35 jaar was en mijn vriendin overleden was en ik een oorontsteking had en daar helaas antibioticum voor slikte, omdat ik op de begrafenis wilde zijn, heb ik in het bijzijn van mijn vader gehuild, maar dat was een enorme revolutie. Gevoel was minder(waadig).

Gilbert OMG Leonoor wat gebeurt jullie allemaal.... Heel veel sterkte en blijf je inzetten voor het goede.

Irenemeer heeft geholpen dan we beseffen.....ja.....ik buig diep voor jullie standvastigheid.....hold on.

Marja Heel veel sterkte. We Leven met jullie mee en hopen dat alles uiteindelijk toch goed komt. Zeker voor je moeder. Jullie verdienen dat.

Petra De aanhouder wint!

Leonoor dank je wel! Ja ik gun mijn moeder echt een veel beter leven.

Leonoor Petra Dank je wel, voor je bemoediging. Geduld, volhouden en liefde is het belangrijkste. ❤️

Ludy Wat een vreselijke dag voor jullie, ik ben er achter dat het hele rechtssysteem totaal niet klopt. Sterkte voor jullie ❤️

Leonoor Wij komen wij ook steeds meer erachter dat het niet raar is al je in deze maatschappij vastloopt. Ik ben eruit gekomen, maar heel eenzaam geweest en bang dat het mij nooit zou lukken om een lichtje te zien. Maar nu is er overal licht, heel dankbaar dat ik door ben gegaan om familiepatronen te doorbereken en meer...

Ik kreeg net nog een vraag hoe het met de uitkeringen ging, dat Marthe en Erik al een jaar een uitkering hebben en wij daar heel dankbaar voor zijn, maar dat het helemaal niet vanzelf gaat. We worden ook bij de bijstand geïntimideerd en uit elkaar getrokken: Ja wij werken dag en nacht, misschien is dat één van de redenen, maar we hebben al heel veel meegemaakt, intimidatie, uit elkaar proberen te krijgen.

We hebben niet voor niets een advocaat, want dit trokken we niet meer en ja hoor ze worden weer normaal, dus een advocaat op het juiste moment doet wonderen. Hadden we ook in de politiecel, nadat we opgepakt waren na het overlijden van mijn zus vorig jaar.

We zullen ons leven dankbaar blijven voor de drie advocaten die we toen hadden, kregen. Omdat ik me niet helemaal liet intimideren en Marthe kon zeggen dat ik ook (weliswaar) gescheiden in het busje zat, en nog net kon zeggen:

Nemen we een advocaat? Zij zei toen een naam. Maar daarna werden we al gesommeerd om onze mond te houden.

Toen ik in de politiecel zat en mij verteld werd dat ik recht had op een advocaat mocht, was ik de naam vergeten. Gelukkig wilden ze net nog meewerken en aan Marthe vragen wie degene was die zij nog kende van haar studie. Die man, vertelde Marthe later, bleek zijn dochterje op hetzelfde kinderdagverblijf te hebben gehad. Dat doorbreekt weer wetten, dan komt er menselijkheid. ❤️

Leonor Ik heb op de zitting voor de aanvraag van mentorschap, uit mijn hart heel veel gezegd. De rechter heeft ondanks haar botheid nog vragen gesteld wat ik zou doen als ik mentor was., wat er dan zou veranderen. Ik heb benadrukt dat ik alleen maar wil dat de stem van mijn moeder gehoord wordt, dat die nu niet gehoord wordt en dat in allerlei variaties en manieren geuit. Dat zij niemand wil uitsluiten, dat als zij erbij zou zijn alles heel anders zou gaan ...

Marie-Astrid Ik neem mijn petje voor jullie af, alle drie! En dan nog met zoveel dankbaarheid en VERTROUWEN kunnen schrijven over het helingsproces in deze ongelijke strijd! Ik wens jullie vanuit het diepst van mijn hart toe, dat jullie dit vertrouwen en deze liefde blijven koesteren en voelen. Dat is echt het enige passende antwoord op de alles overheersende angst bij je vader, broer en de gezagsdragers. Blijf ook goed voor jezelf zorgen lieverds, ik voel de beklemming fysiek en kan me nauwelijks voorstellen hoe het voor jullie moet zijn. Gelukkig dat jullie elkaar tot steun zijn 🤗

Leonor Marie-Astrid ja we hebben elkaar en dat maakt dat het voor ons draaglijk is, maar mijn moeder is alleen en ik vind het onverdraaglijk dat wij vrij rondlopen en zij geen kant op kan. Maar we blijven volhouden, het is ook helend om angstpatronen te doorbreken. Zoals jij het zo mooi zegt: Ik kan nauwelijks voorstellen hoe het voor ons is, zo hebben wij dat met mijn moeder. Dus het werkt, gedeelde smart is halve smart, die smart weer delen maakt het weer lichter enz. ❤️

Jacqueline Het valt niet mee om 3D te blijven denken en handelen in deze zaak. Er is geen ruimte voor liefde, "afwijkend" denken en handelen binnen het rechtsysteem wat corrupt is. Zoveel respect wat jullie voor je moeder doen en de band die jullie hebben. Hoop dat er snel een lichtpuntje komt. Dikke knufffff xoxoxo ❤️

Leonor Dank je wel voor je lieve woorden! Ja wij blijven hopen op lichtputjes, die er gelukkig zijn als we bij mijn moeder zijn. Ze was vandaag heel blij en wilde naar buiten. We mogen niet wandelen, maar mogen wel in de tuin zijn. (ja, we worden waar het maar kan gekortwiekt door het bondje van mijn vader, mijn broer en de directeur. Mijn moeder genoot ervan om 18:30 uur nog in de zon te kunnen zitten.

Anja Vreselijk zeker in hoge beroep gaan. maar dan wel met een advocaat. Dat deze rechter niet onpartijdig is, blijkt. Want op het moment dat je vader al door jou heen sprak had ze hem tot order moet reopen. Heel veel sterkte en geef de moed niet op 🤔❤

Leonoor Dank je wel! Ja dat lijkt me ook. Het is heel goed om het allemaal mee te maken, dan voel je toch alles hoe het echt is, ook al zeggen mensen dat er gevoelloosheid is, dan nog kun je je dat niet echt een voorstelling van maken. Maar nu wel, dit vergeet je natuurlijk nooit mee. Heel triest dat alle ervaringen gaan over hoe het niet zou moeten, maar ook wel logisch, want mijn moeders leven is helemaal een voorbeeld van hoe het niet moet.

Ik was benieuwd hoe mijn vader en broer zouden zijn. Dit was de enige manier om ze tegen te komen bizar maar waar, hier komen ze graag. Ik had niet gedacht dat het de rechter echt helemaal niet interesseert wie mijn moeder is, zij weet en voelt niets meer. Zij wordt er helemaal buiten gehouden. Ik had gedacht dat ze niet zo hard zouden kunnen doen, maar ik begrijp nu dat het de rechter inderdaad helemaal niets uitmaakt hoe het voor mijn moeder is. Ze was al geïrriteerd dat ik haar zoveel informatie had gestuurd, in kleur met de vraag het in kleur rond te sturen. Ze had zich afgevraagd waarom ik dat niet zelf kon doen. Ik zei, dat heb ik gedaan, daar had ze niet van terug!

Een bondje sluiten met de 4 mannen dan ze heeft haar werk goed gedaan, vindt zij en de mannen kunnen tevreden naar huis. Dat heb ik nog gezegd; Jullie kunnen tevreden naar huis, jullie zitten goed. Wat ik zeg zou 1% waarheid in kunnen zitten, maar jullie hoeven geen twijfel toelaten. Mijn broer meteen eroverheen, met een loze kreet: 100% is waar wat je zegt, ik mag dan maar weer gokken wat hij bedoelt. En mijn vader zei: Ik twijfel nooit, maar nu weet ik het niet zeker, ook zo'n loze kreet, geen idee waar hij over twijfelt, mag ik ook weer naar raden. Ik zei: Twijfel doet leven praat me elkaar! Ga eens praten! Ze wisten niet hoe snel ze weg moesten komen. Ze schoten weg. Dat was echt heel raar. ❤

Anja Vluchten dus voor hun eigen gedrag

Leonoor **Anja** ja zo was het, binnen een minuut stonden ze buiten. Mijn vader schrok dat ik niet alleen was en er nog drie 'getuigen' op de gang zaten.

Mijn vader had nog heel denigrerend in een mail geschreven over de sommatie die mijn advocaat naar de directeur had gestuurd, om de bezoekenregeling op te heffen. dat ik beter vrienden kon hebben dan een advocaat. Maar zelf hadden hij en mijn broer wel een advocaat, om hem te steunen als hij het niet aankon, schreef hij in een mail. Heel dubbel allemaal, alsof ik het allemaal wel aan zou kunnen.

Mijn moeder zei daar een keer over, dat ik zoveel negativiteit van mijn vader over me heen krijg, dat ik dan veel aan kan. Dat vond ik wel een bemoedigend antwoord. Als je dat steeds meer toelaat en beseft, krijgt negativiteit die niet van jou, maar van de ander is steeds minder vat op je en is dan makkelijker te (ver)dragen. ❤️

Essie Sterkte ...

Hanneke Dat moet een verschrikkelijke dag geweest zijn voor jullie. Ik sprak er over met mijn zus, uren praten over hoe ouders en vaders kunnen zijn. Harteloos vind ik het juiste woord! Van rechters en advocaten valt niets te verwachten als het om mededogen gaat. Van een ouder mag je dat wél verwachten. Maar hier is zoveel hardheid! Echt, dat je je nog staande weet te houden!

Leonoor Marthe en ik steunen elkaar dag en nacht, dat is zo bijzonder, dan gaat dat door en zijn de ervaringen die we meemaken humus voor mooie bloemen. Mijn moeder was al heel blij de avond ervoor, maar ook de volgende dag. Dus hoe het ook zit, het werkt positief op haar, dat er om haar heen beweging is, altijd beter dan (ook letterlijk) doodzwijgen. Als het mijn moeder maar ten goede komt. We gaan natuurlijk veel liever naar haar, maar als dat niet kan is dit wat we kunnen doen voor haar.

En het is wel een enorme leerschool, om je staande te houden in negatieve omgeving, negatieve beeldvorming. Mijn moeder voelt als een Amnesty gevangene, zeg ik heel vaak tegen haar. Zij kan niets doen. Ik wilde eigenlijk niet meer naar binnen, toen de rechter weigerde om Marthe toe te laten. Maar ik doe het voor mijn moeder die niets kan en dan is het eigenlijk geen vraag meer of ik het aankan en ik heb niets te verliezen. Ik leer ervan om door te gaan en te durven voelen wat het allemaal doet en daar ook weer sterker in te worden. ❤️

Hanneke Het is goed dat je hebt kunnen huilen! Sommige kunnen dát zelfs niet meer!

Leonoor Ja dank je wel! Ik zeg wel dat het daarom zo droog is, de wolken (wij) kunnen niet meer huilen. Ik heb het eruit geschreeuwd en ben achteraf helemaal blij dat ik iets heb kunnen en durven laten zien wat gevoelloosheid en hardheid doet van 4 mannen (mijn vader, mijn broer en hun twee advocaten) naar één vrouw alleen, toegestaan door een vrouwelijke rechter doet.

Ik had met Marthe er even over gehad, wat ik zou doen als zij er niet bij mocht zijn, dat ik me niet zou inhouden. Ik heb het uitgeschreeuwd van de pijn, wanhoop en machteloosheid, wat een machtsvertoon en kou! In het begin heb ik nog wel gepraat en liet ik me niet tegenhouden.

Maar dat werd niet gewaardeerd en ik werd steeds meer afgeremd, tegengehouden en geminacht. Mijn moeder was niet van belang, niemand durfde maar iets over haar te zeggen, wat zij zou willen. Alles was al beklonken. Ze waren het zonder elkaar te hebben ontmoet en ooit nog te zullen ontmoeten, het helemaal met elkaar eens.

Eigenlijk ook heel triest dat ze zo vastzitten en geen mm afwijken van hun pad. Maar ook heel gevaarlijk, zij bepalen wat er met mijn moeder gebeurt. Maar mijn moeder is uiteindelijk degene die haar leven leeft en hopelijk wordt ze nog steeds sterker en gesterkt om tegen mijn vader en broer en de verzorging in te durven gaan. Toen ik haar laatst vroeg hoe ze eenzame nachten overleeft, zei ze: 'Door zoveel mogelijk mezelf te zijn'. ❤️

Nelly Wat een toestand!!! Sterkte met alles hoor!! 👍!!

Leonor dank je wel! ❤️

Sylvia Bedenk er zyn GEEN winnaars en geen Verliezers. En als ze toegeven dat je moeder NIET dement is hoort ze daar niet thuis! Hebben ze een probleem!

Marc Alles is al hierboven gezicht...het enige wat ik nog kan toevoegen is heel veel sterkte en geef NOOIT op..

Leonor Ja dat is heel belangrijk niet opgeven en daar hebben Marthe en ik elkaar helemaal in gevonden. En als één van ons het toch even niet ziet zitten, is de ander er om te helpen om door te gaan. Het is echt onwaarschijnlijk wat een positieve kracht er van samenwerken uit kan gaan. ❤️

Claudia Och lieverd toch... De tranen rollen vanzelf over mijn wangen vanwege de onrechtvaardigheid en de moeilijke weg die jullie doorlopen. Verder zeg ik er niet veel over, ik wens dat je kunt voelen hoe ik met jullie meeleef en de intentie uitzend dat er een andere weg ingeslagen mag worden.

Dank je wel, dat je voor mijn moeder huilt. Dat doe ik ook, zij kan niet huilen. Ze is aan het overleven, maar altijd 'blij' als ik mijn tranen laat zien en zeg dat ik da vertrouwen dat dat zo is. g en nacht bezig ben, hoewel ze dat niet altijd fysiek kan merken, maar wel op mag vertrouwen

Zij is degene die echt aan het lijden is, door de medicijnen, het onbegrepen zijn en dement verklaard terwijl ze dat echt helemaal niet is. Zoals dat hierboven zo mooi verwoord is, mijn moeder voelt zich bij ons zo op haar gemak dat ze zichzelf op een andere manier kan laten zien.

Annemieke Vlieger

https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=10214358397086953&id=1028205923

This Judge Is Going Viral For The Best Reason

57.585.559 weergaven

Strong Opinions Loosely Held

25 augustus 2017 · This 80-year-old judge from Rhode Island is famous for his compassionate verdicts!

Annemieke

Een rechter met een hart, tijden GAAN veranderen, one love

Nog even bijzondere getallen op een rij! Er is op het moment dat ik dit bericht kopieer 57.585.559 keer gekeken: 1957 geboortejaar van mijn in 1993 overleden vriendin Gerda, met wie ik het huis heb gekocht waar ik nu met Marthe en Erik woon. 1958 is het geboortjaar van mijn in 2016 overleden broer Jan. 1955 het geboortjaar van mijn in 2017 overleden zus Jeannette en 1959 is mijn geboortjaar.

Leonoor Annemieke Hij heeft blosjes op zijn wangen, kun je zien dat het hem raakt. ❤️

Patrick Ik ken je verder niet persoonlijk Leonoor, maar ik vind je een moedige, lieve, rechtvaardige, zorgzame vrouw waar menig rechter, advocaat of vader nog heel veel van kan leren. Het wetboek gaat helaas nog te alle tijden boven het werkelijke verhaal, de echte emoties en de realistische beleving van bewoner, cliënt of patiënt, jouw moeder in dit geval.. ❤️

Leonoor Dank je wel voor je lieve support. Ja zo is het, erg dat het niets met mijn moeder te maken heeft en dat mijn moeders behoeftes juist het enige uitgangspunt is van mentorschap. Ik heb een mooie brief en 4 verklaringen van mijn moeder opgestuurd, het is allemaal genegeerd. ❤️

Marie-Astrid Fijn om jouw reactie te lezen Patrick Janson. Ik ken Leonoor wel persoonlijk en kan je zeggen dat je beeld volledig met het mijne overeenstemt. "It takes one to know one" vind ik hier erg toepasselijk!

Leonor Dank je wel lieve Marie-Astrid. Wat fijn die positieve lieve en bemoedigende woorden. "It takes one to know one" even over gepuzzeld wat je ermee bedoelt. Ik kom op iets van: Als één iemand maar weet dat ik een goed mens zou zijn is dat al genoeg 'bewijs'. Zo maak ik altijd de vergelijking met zuiverheid: Als er maar één is die hoort of we zuiver zingen, zoals bij ons dat het geval is, is dat genoeg voor ons alledrie.

Christine Lieve Leonor, Marthe en Erik..... ik kan niet anders zeggen dan: wat een zware tijden voor jullie ... ik hoop dat jullie de verbinding kunnen blijven maken met de lichtheid en onbezorgdheid (alhoewel ik weet hoe lastig dat kan zijn in zware tijden).... heel veel sterkte gewenst

De mooie **brief** aan de kantonrechter 26 juli 2018 voor het **aanvragen van mentorschap van mijn moeder** staat op onze wbsite op de weeklog bij 1 augustus 2018:

<http://www.contactmuziek.nl/brief-mentorschap-26-juli-2018.pdf>

En aanvullende brief 30 juli 2018: Wat mijn moeder wel en niet fijn vindt:

<http://www.contactmuziek.nl/aanvullende-brief-mentorschap-30-juli-2018-wat-mijn-moeder-wel-en-niet-fijn-vindt.pdf>

